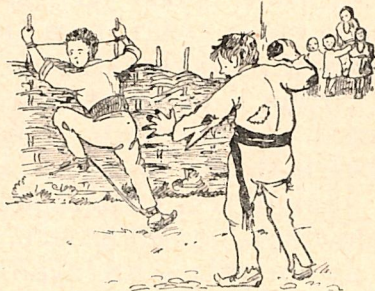

малки остри жигалà. Той ръмжеше като мечка срещу насъ, и отъ крайчеца на устата му излизаше жълтеникава пѣна. Отначало ние се плашихме, но скоро привикнахме и почнахме да пристѣпваме по-близо до него. Ржцетѣ и краката му бѣха вързани на широко: той можеше да замахва и да пристѣпва, но не можеше да достигне никого.

Когато видѣше познатъ измежду възрастнитѣ, лудиятъ се усмихваше презъ дългитѣ си жълти зѣби, и мене ми се струваше, че тѣ потрепваха въ една особена мѣка, загдето всички го гледаха като мечка. Азъ ясно виждахъ, колко много му се ще да хукне презъ навалищата ни и да се изгуби далечъ по нивята. Но това биваше само мигъ. Очитѣ му отново почваха да се свиватъ и разпуцатъ, а устата му да изпуцатъ въ двата си крайчеца пѣна.

Последенъ се зададе отъ долния край на селото пияниятъ Герги. Пилъ отъ сутринята, както всѣки други день, той и сега едва си влачеше краката, като ругаеше налѣво и надѣсно. Щомъ наближи до насъ, той, навѣрно, отъ бързина да види по-скоро лудия, се препъна и падна. Когато се вдигна, Герги приличаше на овалянъ въ брашно воденичарски которакъ. Мнозина пригнаха отъ смѣхъ, като го гледаха. Пъкъ и мѣчно бѣше да не се засмѣе човѣкъ. Това сбѣси Гергия. Той се наведе изеднѣжъ, грабна единъ камъкъ и замагна къмъ насъ. За щастие, чичо Христо, който случайно вървѣше следъ него, му улови ржката. Недоволенъ, Герги размахна съ дветѣ си ржце, завъртя се въ полукръгъ съ глава напредъ и пакъ се прострѣ на земята. Докато гледахме къмъ лудия, сега очитѣ ни се обърнаха къмъ него. Безъ да щемъ, ние се поотдрѣпнахме на страна, и лудиятъ можа да види Гергия. Очитѣ му се заковаха върху пияния, коситѣ